

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 295/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 września 2022 r., sygn. akt III K 234/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	obraży przepisów prawa materialnego, a to przepisów art. 39 § 2 kks w zw. z art. 23 § 3 kks poprzez określenie wysokości stawki dziennej kary łącznej grzywny wymierzonej skazanemu D. Ł. (1) na kwotę 30 zł, wbrew wynikającemu z powołanego przez Sąd art. 39 § (bez	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>podania numeru), a faktycznie § 2 kks -obowiązkowi wymierzenia kary łącznej za zbiegające się przestępstwa skarbowe i przestępstwa określone w innej ustawie karnej na zasadach określonych w Kodeksie karnym skarbowym, a więc określenia wysokości stawki dziennej łącznej grzywny zgodnie z art. 23 § 3 kks w wysokości nie niższej niż 1/30 części minimalnego wynagrodzenia, które w roku 2015 wynosiło 1750 zł, a minimalna stawka dzienna grzywny wymierzonej za przestępstwo skarbowe popełnione w tym roku - 58,3 zł.</p>			
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Zarzut obraży art. 39 § 2 k.k.s. w zw. z art. 23 § 3 k.k.s. okazał się zasadny.</p> <p>W pierwszej jednak kolejności stwierdzić należy, że jakkolwiek w apelacji oskarżyciela</p>				

publicznego
wskazano, że środek
ów wywiedziony
został na niekorzyść
skazanego, to
analiza treści
zarzutu i złożonego
wniosku wskazuje, iż
faktycznie apelacja
wywiedziona została
na korzyść D. Ł. (1).
Wprawdzie autor
środka
odwoławczego
postulował
określenie stawki
dziennej grzywny
w wyższej kwocie
niż uczynił to
Sąd I instancji,
ale jednocześnie
postulował
obniżenie ilości
stawek dziennych
o połowę, z
400 do 200.
Faktycznie zatem
uwzględnienie
apelacji
powodowało, że
obciążenie
finansowe
skazanego się nie
zmieniało w
stosunku do
rozstrzygnięcia
zawartego w wyroku
Sądu I instancji (400
stawek dziennych
po 30 zł i 200
stawek dziennych
grzywny po 60 zł)
i opiewało kwotowo
cały czas na 12 000
zł. Uwzględnienie
natomiast wniosku
prokuratora w
zakresie ilości
stawek dziennych
było dla skazanego

korzystniejsze w
stosunku do
rozstrzygnięcia Sądu
I instancji, chociażby
z punktu widzenia
treści przepisu art.
46 § 3 k.k.w.,
który stanowi, że w
przypadku
zarządzenia
zastępczej za
grzywnę kary
pozbawienia
wolności jeden dzień
pozbawienia
wolności jest
równoważny dwóm
stawkom dziennym
grzywny. Gdyby
zatem doszło do
konieczności
zarządzenia
zastępczej kary
pozbawienia
wolności ta przy 200
stawkach dziennych
wynosiłaby 100 dni,
a przy 400 stawkach
dziennych grzywny
200 dni. Implikacje
owe dostrzegł
zresztą na rozprawie
apelacyjnej
prokurator,
wskazując że
wywiedziony przez
oskarżyciela
publicznego środek
odwoławczy
skierowany jest na
korzyść skazanego.
Ten zaś fakt
powodował, przy
uwzględnieniu treści
art. 434 k.p.k. i
jego gwarancyjnego
charakteru, że
faktycznie jedynym
możliwym
rozstrzygnięciem na

niekorzyść
skazanego było
podwyższenie
wysokości stawki
dziennej grzywny,
co jednocześnie
implikowało
konieczność
obniżenia ilości
stawek dziennych
grzywny do dwustu.

Przechodząc w tych
uwarunkowaniach
do analizy
podniesionego
zarzutu stwierdzić
należy, że zasługiwał
on na
uwzględnienie.

Stosownie bowiem
do treści art.
39 § 2 k.k.s.
w razie skazania
za zbiegające się
przestępstwo
skarbowe i
przestępstwo
określone w innej
ustawie karnej, sąd
wymierza karę
łącną na zasadach
określonych w
niniejszym
kodeksie; przepis
art. 43 § 1 Kodeksu
karnego stosuje
się odpowiednio.
Oczywiste zatem
jest, że w sytuacji
gdy Sąd I instancji
objął węzłem kary
łącnej grzywny
wymierzone za
przestępstwa
określone w
Kodeksie karnym i
przestępstwa
skarbowe, należało
stosować zasady

wymiaru kary łącznej określone w Kodeksie karnym skarbowym. Ten jednak wprost w zakresie kary łącznej zawiera tylko jedną regulację zawartą w treści art. 39 1 k.k.s., który stanowi, że sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa skarbowe do ich sumy, nie przekraczając jednak 1080 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 15 lat pozbawienia wolności; karę ograniczenia wolności wymierza się w miesiącach i latach.

Jednocześnie, stosownie do treści art. art. 23 § 1 k.k.s., wymierzając karę grzywny, sąd określa liczbę stawek oraz wysokość jednej stawki dziennej; jeżeli kodeks nie stanowi inaczej, najniższa liczba stawek wynosi 10, najwyższa – 720, a stosownie do treści § 3 tego przepisu, ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne,

stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia ani też przekraczać jej czterystukrotności. W sytuacji zatem braku dalszych regulacji, które miałyby znaczenie przy orzekaniu kary łącznej grzywny należało odwołać się do treści art. 20 § 2 k.k.s., która nakazuje odpowiednie stosowanie m.in. przepisów art. 85 k.k. i art. 86 § 2 k.k. Te zaś nie tylko nakazują przy wymiarze kary łącznej stosowanie generalnych zasad dotyczących możliwości łączenia kar określonych w art. 85 k.k., które Sąd I instancji zastosował i które nie były kwestionowane, ale również stanowią, że wymierzając karę łączną grzywny, sąd określa na nowo wysokość stawki dziennej, kierując się wskazaniem określonymi w art. 33 § 3 k.k., wysokość stawki dziennej nie może jednak przekraczać najwyższej ustalonej

poprzednio. Skoro zatem przepisy art. 85 k.k. i art. 86 § 2 k.k. należy stosować odpowiednio i co oczywiste jedynie w zakresie nieuregulowanym w Kodeksie karnym skarbowym, to należało przyjąć, że wymierzając karę łączną grzywny Sąd I instancji miał obowiązek ustalenia na nowo wysokości jednej stawki dziennej grzywny (kwestia owa uregulowana jest wyłącznie w art. 86 § 1 k.k.), ale w granicach określonych w art. 23 § 3 k.k.s. Ten ostatni bowiem przepis autonomicznie określa sposób ustalania i wysokość jednej stawki dziennej grzywny stanowiąc, iż nie może ona być niższa od jednej trzydziestej części minimalnego wynagrodzenia, ani wyższa od jego czterystukrotności. Nie zachodziła zatem konieczność odwołania się w tym zakresie do przepisów Kodeksu karnego, co ewidentnie uczynił Sąd I instancji ustalając w zaskarżonym

wyroku wysokość
jednej stawki
grzywny w kwocie
30 zł, a więc
poniżej minimalnej
wysokości
określonej w art.
23 § 3 k.k.s.,
a w granicach
wynikających z treści
art. 33 § 3
k.k. Jednocześnie
zauważyć należy,
że wynikające z
treści art. 23 §
3 k.k.s. minimalne
wynagrodzenie
ustalać należy na
czas popełnienia
przestępstwa, a w
sytuacji
wymierzania kary
łącznej na czas
ostatniego z
popełnionych
przestępstw
orzeczone za które
kary podlegają
łączeniu i to
niezależnie czy
stanowi ono
przestępstwo karne
czy przestępstwo
skarbowe (por.
wyrok Sądu
Najwyższego z dnia
28 czerwca 2012
r., sygn. akt III
KK397/1, czy wyrok
Sądu Apelacyjnego
w Katowicach z dnia
11 stycznia 2018
r., sygn. akt II
AKa 537/17). Skoro
zatem ostatniego
z przestępstw, za
które wymierzono
podlegającą łączeniu
karę grzywny,
skazany dopuścił

się w dniu 28 kwietnia 2020 r. (wyrok nakazowy Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 12 stycznia 2021 r., sygn. akt V K 445/20) to co do zasady należało przyjąć przy ustalaniu wysokości jednej stawki dziennej grzywny minimalne wynagrodzenie ogłoszone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie minimalnego wynagrodzenia za pracę oraz wysokości minimalnej stawki godzinowej w 2020 r. (Dz.U. 2019.1778). To zaś wynosiło 2600 zł, co daje po zaokrągleniu 87 zł jako 1/30 część tej kwoty. Jednocześnie zauważyć jednak należy, że w sytuacji braku odrębnej regulacji w Kodeksie karnym skarbowym, zastosowanie znajdował przepis art. 86 § 2 k.k. również w tej części, w której stanowił, iż w przypadku ustalania przy wymiarze kary łącznej wysokości stawki dziennej, ta nie może przekraczać

najwyższej ustalonej poprzednio. Skoro zaś najwyższa stawka dzienna grzywny ustalona w wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 marca 2018 r., sygn. akt III K 257/17 wynosiła 60 zł to nawet jeżeli 1/30 minimalnego wynagrodzenia była wyższa niż wskazane wyżej 60 zł, to należało przyjąć tą ostatnią kwotę jako wysokość jednostkowej stawki dziennej grzywny ustalonej na potrzeby wymiaru kary łącznej i to nawet jeżeli w apelacji prokurator odwoływał się do stawki obowiązującej w 2015 r. (wyraźnie prokurator kierował się w tym zakresie datą popełnienia przestępstwa skarbowego).

Ostatecznie zatem zaskarżony wyrok należało zmienić i podwyższyć wysokość jednej stawki dziennej grzywny. Automatycznie wymusiło to konieczność obniżenia ilości stawek dziennych grzywny do 200. Wprawdzie Sąd

<p>odwoławczy nie był związany wnioskiem prokuratora w tym zakresie, ale skoro w przedstawionych na wstępie uwarunkowaniach wynikających z braku wywiedzenia apelacji na niekorzyść skazanego, niemożliwe było pogorszenie sytuacji skazanego, to przy konieczności usunięcia obrazy prawa materialnego, jedynym rozwiązaniem było przyjęcie tego zaproponowanego przez apelującego, bo ono nie skutkowało rozstrzygnięciem na niekorzyść skazanego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie ilości stawek dziennych łącznej grzywny wymierzonej D. Ł. do 200 przy podwyższeniu kwoty stawki dziennej do 60 zł.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny.		
Patrz wyżej.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	

Wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 września 2022 r., sygn. akt III K 234/22, na mocy którego połączono kary grzywny orzeczone wyrokami:

- Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 marca 2018 r. w sprawie III K 257/17, za przestępstwa skarbowe popełnione w 2015 r.,

- Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 3 stycznia 2019 r. w sprawie VI K 8/19, za przestępstw 1 stycznia 2019 r.,

- Sądu Rejonowego Szczecin- Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 12 stycznia 2021 r. w sprawie V K 445/20, za przestępstwo popełnione w 2020 r.

i wymierzono skazanemu karę łączną grzywny w wysokości 400 stawek dziennych po 30 złotych.

Zwiąże o powodach zmiany			
Patrz punkt 3.1			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Punkt III	W związku z treścią rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego wydatkami za postępowanie odwoławcze należało obciążyć Skarb Państwa (art. 635 k.p.k. a contrario).		
7. PODPIS			
del. SSO Joanna Wieczorkiewicz-Kita SSA Maciej			

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<p>Wyrok łączny Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 września 2022 r., sygn. akt III K 234/22, na mocy którego połączono kary grzywny orzeczone wyrokami:</p> <ul style="list-style-type: none">- Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 20 marca 2018 r. w sprawie III K 257/17, za przestępstwa skarbowe popełnione w 2015 r.,- Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 3 stycznia 2019 r. w sprawie VI K 8/19, za przestępstw 1 stycznia 2019 r.,- Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 12 stycznia 2021 r. w sprawie V K 445/20, za przestępstwo popełnione w 2020 r. i wymierzono karę łączną grzywny w wysokości 400 stawek po 30 zł.	

	Kwestionowano wysokość jednej stawki dziennej grzywny.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana